

STOPA

ČASOPIS ČESKOSLOVENSKÝCH SKAUTŮ A SKAUTEK V ZAHRANIČÍ - Č. 31

Chcem Věrní Zůstat Také Dál.

CALIF VI .1972

Redakční rada: V. Balejka, Dr. V. Fanderlik, E. French, L. Rozsypal, Dr. F. Woitsch

Adresa administrácie: "STOPA", 3133 Shipway Ave. Long Beach, California 90808

Časopis vychádza 4x do roka. Predplatné dobrovoľné.

Velen

S T A Ř I A N O V I E X U L A N T I .

Snad to není právě skautské thema, ale týká se nás stejně, jako každého, kdo je v cizině.

Po roce 1968 přišlo mnoho nových exulantů, či emigrantů do celého svobodného světa a všichni se pokoušejí zapojit se do té velké obce exulantů s větším, či menším úspěchem. Je docela pochopitelné, že dochází k nedorozuměním, sem tam i třenicím, nebo i ostrým slovům a bojům. Proč? Protože tyto dvě vrstvy jsou různorodé a všichni přicházejí ze stejné země a mnozí se mezi sebou doma znali. A přece si nerozumíme.

Slova mají docela jiný význam. Tak jenom třeba slovo exulant a emigrant. Starší exulanti rozlišovali podle Komenského a podle řeckého významu tohoto slova. Exulant je, kdo se chce vrátit a cítí se v cizině jenom dočasně, kdežto emigrant je ten, kdo hledá v cizině nový život. Noví exulanti rozlišují jinak. Podle nich je emigrant ten, kdo odešel za lepšími životními podmínkami, kdežto exulant je ten, kdo odešel, protože byl politicky pronásledován, nebo alespon v nebezpečí.

Je docela pochopitelné, že ti nejstarší, kteří přišli do ciziny ještě za Hitlera jsou jiní, nežli ti, co odešli po válce a utíkali před komunistickým režimem, a zase jiní jsou ti, kteří přicházejí po roce 1968, kteří vyrostli a žili dvacet let pod komunismem, snad mnozí z nich také ve vězeních a pak zklamání Pražským Jarem, či spíše jeho neúspěchem znova se báli pronásledování, nebo dokonce i Ruského útlaku a odešli. Musíme si přiznat, že mezi novými exulanty je řada těch, kteří uvítali rok 1948 s poctivým a upřímným nadšením, věřili v nový režim, později se s ním dostali do konfliktu a často do kriminálu, pak opět věřili v Pražské Jaro, a když i to zklamalo odešli do ciziny. Zde se však sešli s lidmi, kteří po r 1948 právě utíkali před nimi, kteří lépe odhadli budoucnost a dnes jsou již v cizině zabýdleni. Není divu, že mezi těmito vrstvami není důvěra a přátelství.

A to může zhojit jen čas, dlouhý čas. Na křivdy se těžko zapomíná a ta stará generace musí vymřít, nebo zestárnout a ztratit vliv. Nebo musí se objevit nový společný zájem a hlavně, společné nebezpečí. Jen tehdy se zapomené a lidé, kteří si snad záviděli, nebo si nerozuměli a snad si i ublížili se zase sejdou na společné bási.

Hledal jsem obdoby v historii, protože věřím, že nás může poučit. Všechno již tu bylo. Sledujte polskou emigraci od poloviny 18. století až podnes. Koncem 18. století odcházeli Poští vzdělanci a šlechta, po prvním, druhém a třetím dělení Polska se objevovaly nové vrstvy tak asi po jedné generaci. Obnovení Polska za Napoleona přivedla mnoho exulantů zpět, aby zase odešli, když se po r 1815 Polsko dostalo pod Rusko. Někteří věřili a zůstali až do r 1835 a po neúspěšné revoluci utíkali znova. To byla zase nová generace. Nové vlna v r 1848, nová ke konci století 19. Za první světové války jedni věřili v osvobození od Němců pomocí Rusů, jiní od Rusů pomocí Němců. A pak se opět sešli doma, nebo v cizině.

Druhým důvodem nedorozumění je odlišná ideologie. Lidé, kteří odešli z domova dříve nežli přišel Hitler nepoznali ani Nazistickou vládu, ani pozdější tři roky osvobození a nikdy neviděli režim po roce 1948. Myslí dosud v pojmech Masarykovy republiky a jeho filosofie, věří na svobodu individua a věří také, že společnost a stát slouží občanu a ne občan režimu. Ti co přišli po r 1968 již tyto pojmy vůbec neznají a jsou jin nejen cizí, ale zastaralé. Znájí t. zv. zásady sociální spravedlnosti, ale také praktické uplatnění těchto zásad. I když se jim nelíbilo mnoho doma za těch dvacet let, zvykli si na lecos, co se jim naprosto nezdá divné a s čím by ti staří exulanti nikdy nesouhlasili. Noví exulanti si přinesli jakousi víru v ideologii, která platí jako dogma. Ne třeba komunistickou ideologii, ale jakoukoliv. Dogma, které je nad životem, protože kontroluje život.

Exulant z předválečné doby si dávno zvyknul na to, že zde na západě se posuzují politické strany a jakékoliv spolky podle lidí kteří v nich jsou a ne podle stanov, kde se mluví o jejich " cílech a posláních": Noví exulanti v první řadě čtou ty stanovy.

Stejně exulant starý se brání proti tomu dávat jakékoliv směrnice a razit zásady, dokud se lidé nesešli a o nich se nedohodnuli. Noví exulanti naopak považují existenci spolku a všelijakých těch skupin právě v té ideologické podstatě, která je kdesi předem vymezena a která je základem. A tak staří mají spolky a skupiny, které po desetiletí pracují bez stanov, kdežto noví zakládají skupiny, které mají svoje stanovy a ideologii přesně vymezenou i kdyby neměli členů .

A to se obráží všude. Neříkám, že mám řešení. Snad ho nikdo nemá . Musíme se však nad tím vším zamyslet, a pak teprve si snad budeme rozumět.

Dopis do redakce:

Za dvacet tři dlouhých let sa změnilo mnohé, víc, než se nám v běžném denním shonu zdá. Ve smyslu hmotném i duchovním. Změnili jsme se trochu nejen my, ale změnil se mnohdy radikálně celý náš způsob života, práce i odpočinku. Zkušenosti ze staré praxe jsou sice dobrá věc, ale mnozí je nemají a mnohé z nich nám v dnešných podmínkách nejsou příliš nebo vůbec nic platné. Objevují sa nové i staré, nikdy nevyřešené problémy. Pište o nich, o svých potížích, zkušenostech, prostě o všem, co nám pomůže a v čem i my se vám budeme snažit pomoci překlenout tú mezeru, z níž nám vypadla jedna celá generace, kdy ostatně nikdy není možné navazovat beze zbytku tam, kde jsme přestali.

Skautský Reportér.....

Vesili jsme se na zimní období, neboť hned na jeho začátku jsme poradali zimní tabor na Lake Big Bear, kterého se zúčastnilo 14 dětí, které se dostatečně vydovadely v bujícím počasí na belostném sněhu a užily si i silvestrovského veselí jak se patří. Týdenní tabor organizoval br. Lubos Jednorozec.

Dne 30. ledna 1972 skauti vyrazili opět na sněh do Los Angeles Natnl. Forest aby pokračovali v zimních sportech a nebo aspon bez vyzbroje v radovankach na sněhu. Další vylet byl 20. února do Santa Ana Mtns. na programu byl pěší pochod s orientací podle mapy. Doprovázely nás nadherne výhledy na zasnežené horské velikany.

Ve dnech 4. a 5. března pak Olda Fryc uspořádal vylet do Joshua Tree Natnl. Monument, kde se sosal rekordní počet dětí -31- a tak taboriste bylo zaplneno do posledního místa. Cestou zpět jsme se vsichni zastavili v Desert Hot Springs a společně jsme se koupali v teplých pramenech pod zasneženým St. Jacinto.

Velmi rychle se přiblížila velika událost, na kterou jsme se předem připravovali, svecení skautské vlajky. A tak poslední schůzka před touto slavností, ve Will Rogers State Park na Santa Monica, dne 15. dubna 72 byla přípravou. Děti opakovaly stavění stanu, znalost uzlu, stavbu a zabezpečení ohniště -to vše pro soutěžení se skupinou skautu z Yucaipy, které jsme měli pozvané.

K svecení vlajky jsme přistoupili po polní mši svate, kterou sloužil jako vždy pro přítomné pan Farar Popelka. Bylo to dne 30. dubna 72 za přítomnosti 200 lidí v Chilau v Los Angeles Natnl. Forest. Teto slavnosti byli přítomni též Vlasta a Bedrich Gabrielovi a jejich rodiče.

Odpoledne doslo k zapolení se skauty z Yucaipy nad kterými nás oddíl zvítězil díky družstvu dívek.

Tento slavnostní den bylo též založeno SPJ - Sdružení přátel Junaka - pro celé USA a s jeho pomocí nyní bude pro nás hlavním úkolem radně připravit letní tabor 1972.

Zápis ze skautského táboreni
ve dnech 29.-30. dubna 1972
"Svecení vlajky"

V nedeli večer dne 30. dubna se nechtelo mnohým z nás opustit Chilao -dejiste dvoudenního táboreni, kde byla vysvece-na naše vlajka, vznikla nova přátelstvi a zazila se i mnoha legrace- nesly vsak prodloužit ty chvíle radostne a dustoj-ne a taky uz se slunicko sklanelo k zapadu a foukal studeny vitr kdyz skupina "zakladajicich" skautu opustila jiz zcela prazdne taboriste v L.A. Forest.

Skupina Junaka se sjížděla již od patku, protože bylo nutné zajistit taboriste pro velké množství stanu, najít a vybudovat v terenu místo pro kuchyn, místo kde mohl být proveden slavnostní nástup skautu, místo na hrani her a také vhodné prostředí pro nedelni slavnosti. Ochotni průzkumníci bratři Jarda, Jirka a Pavel našli a zabezpečili vše se zdarem. A tak v sobotu ve dvě hodiny začal program pro skauty. %

Skupina dětí je stále početnější a bylo nutno zopakovat opět několikrát reakci dětí na povely k nastupu a utužit kázeň a pohotovost. Po slavnostním nastupu v junáckých uniformách a po vzlétání vlajek, bylo vedoucím br. Lubosem zahájeno dvoudenní táboreni. Odpolední porad proběhl ve znamení tréninku na nedělní závody se skupinou amerických skautů z Yucaipy, odkud mezi naše skauty přijeli již v sobotu jako hosté děti Vlasta a Bedřich Gabrielovi. Přílehlý přírodní amfiteatr byl dejštěm společné zábavy u tábora. O toto místo jsme se podíleli ještě s jinou skautskou skupinou Americanu a tak se střídal program a písně české a americké. Měli jsme hudební doprovod díky Otci Popelkovi, který hrál na tahací harmoniku a dávalo se mu sjednotit a sladit při zpěvu obě národnosti, díky jeho zkušenostem a rozsáhlému písňovému repertoáru.

Učíte si všichni představit jak těžké je písemně vyrozumět a touto cestou nacvičit s dětmi, které nejsou zvyklé veřejně vystupovat, táboreni program? Teto úlohy se ujal bratr B a tak jsme poprvé viděli naše skauty v rolích kapitána, námorníka, posmístra, konškyho handlíře a v dalších satirických scénkách u táboreniho ohně. A tleskali jsme jim, i když slabé hlasy dolehly sotva do prvních tří rad. Tento potlesk patřil z velké části br. Vladovi za jeho snahu a trpělivost a mile jednání s dětmi.

Všechny táboreniho ohně byvají krásné. Ať je při nich nálada veselá či lyricky dojemná, končí-li se skautsky táboreni ohně večerkou, je každému krásné u srdce a cítí bratrství a jednotu. Děti i velci. Češi i Američané. A bylo to tak upřímně i na závěr prvního dne na Chilao.

Nedělní "budíček" zatroubil na trubku pan Farar Popelka, avšak bylo to jen oficiální zahájení dne. Jelikož v noci měli někteří skauti trampoty se znovupostavením svých stanů, protože foukal silný vítr, který poboural některé přístřešky a byla zima; ráno již po šesti hodině se někteří zahrávali beháním. V sedm hodin sami skauti -hosi- rozdělali ohně a varili kakao k snídani.

Pak šel program jako na drátku:

rozcvička, osobní úprava, snídane, nastup, kontrola stanů a bodování.

Potom se všichni skauti seskupili okolo br. Lubose, usedli na kameny a Lubos vysvětlil smysl svěcení vlajky a nastínil dětem porad tohoto obradu. Další půlhodinu duchovní rozpravy měl s dětmi Otec Popelka, který před tím s několika pomocníky zarázoval a vyzdobil oltář v přírodním amfiteatru. Tou dobou se sjelo již mnoho dalších hostů. Take skauti z Yucaipy a Smithovi a tak hlavního porad tohoto dne bylo zúčastněno téměř 200 lidí.

Mše svatá byla sloužena česky, přesto všichni přítomní Američané setrvali až do konce. Skupina z nich za doprovodu kytary zazpívala velmi pěkně.

První skautskou vlajku v Californii k posvěcení přinesl skaut praporečník doprovázen vlcetem a skautkou a předal ji kmotrovi br. dr. Woitsch, komisar pro čl. skauting v USA, ke svěcení. Otec Popelka promluvil o vlajce jako o symbolu a pak zahájil obrad svěcení vlajky. Potom promluvil kmotr, políbil vlajku a předal ji vedoucímu oddílu br. Lubosovi. Jednorozčíťen promluvil o vernosti, podekval a slíbil na svou cest, že on i oddíl budou chránit a opatrovat vlajku. Bratr Lubos předal vlajku praporečníkovi a jeho doprovodu. Děti se vši vážnosti a se znamkou dětského vzrúsení nad udalostí tak slavnostní, odnesli vlajku do táboreni, kde ji vztýčili.

Malebně okolí a šťastná skautská rodina byly předmětem nekonečného filmování a fotografování. Na závěr jsme všichni zpívali obě státní hymny.

Po poledni se sesli dospělí, aby vyslechli br. dr. Woitsche, který dal návrh na založení Sdružení přátel Junáka "SPJ" a navrhl do čela tohoto sdružení br. Evžena Frenche. Jeho zastupkyněmi jsou navrženy sestry Dana Koránová a Vera Volná. Br. Dr. Woitsch vyjadril dík panu farari Popelkovi, který spolupracuje se skauty jako duchovní poradce. Budeme si velmi vážit pomoci stran členu tohoto sdružení, protože bez jakékoli všestranné obětave pomoci, či financí, Vás rodicu a přátel Junáka bychom nemohli pracovat.

Výsledky skautského soutěžení: vyhrálo družstvo devcát, druží byli hosi z Yucaipy, třetí čestné místo patřilo našim chlapcům.

Jeste si děti stacily zahrát několik napínavých her a skupina nejstarsích chlapců s několika dospělými absolvovali pěší turu, když pomalu končil den. Na rozloučenou s kamarády z Yucaipy odevzdala naše devcátá yucaipským chlapcům a jejich vedoucím čl. státní vlajecky.

Vyprava za Indiany ve State New York.

Skauting je hra a nevim vlastne ani proc, pro mne, jako pro mnoho jinych ceskych skautiku kteri doma, jeste pred valkou, prozivali oddilovy zivot, byla ta její indianska stranka jednou z tech nejpritazlivejsich. Jeste dnes si pamatuji na symboly a jmena indianskych mesicu, jak jsem se je naučil jako sedmileté více, jako na pr. ze unor je mesic blaznu a znacil se postavickou ktere se kouri ~~z~~ z hlavy.

Ani s pribyvajicimi lety zajem o Indiany u mne neochaboval a neza-
lezi na tom, zda jsem informovan o nich sbiral z cetby Mayovek, Coopera,
Setona-zvlaste jeho Rolf Zalesak na mne ucinil nezapomenutelny dojem-
anebo jiz po valce, kdy jsem se v r.1947 zucastnil Lesni Skoly v Nepo-
muku jsem procitene sledoval prednasky prof.Preiningera o indianske
a jine symbolice a ukazky jejich obradu, i kdyz se uz jim jini meho veku
smali, na pr. jeho symbolu Zalesaka, t.j. vlci hlave z ktere dole koukaly
lidske nozicky, se rikalo "poloprdoch". Nicmene, ta pohanstina prof.Prei-
ningra bylo neco, co jsme jinde neslyseli a melo to urcite kouzlo.

V r.1947 jsem tez poprve uvidel zive Indiany na Jamboree Miru ve
Francii, kde jich mala skupinka tvorila soucast americke vypravy. Vypa-
dali presne tak, jak jsme si doma vzdy Indiany predstavovali, vcetne
celenek, orlich nosu, hadich tancu a hrdeho vystupovani. Mozna, ze je to
proto, ze se nechteli se mnou bavit, nakonec ve mne zanechali dojem stro-
jenosti.

Pak temer po dvaceti letech, kdy jsem jako uprchlik se trvale usidil
v jejich vlasti, se opet ozivil muj stary zajem o vzory meho mladi.
Mluvil jsem s jednym ceskym knezem, který mi rikal ze v jeho farnosti
na Long Islandu jsou Indiani, ale ze jsou jiz hodne pomiseni s cernochy.
Nejak jsem se tam jiz nedostal, navstivil jsem jenom Indianske muzeum
na Manhattanu. Vzdor ohromnym a zrejme jedincnym sbirkam, to muzeum
neodpovida mým predstavam, snad proto, ze je v kamene budove kolonialniho
slohu a ze je tam toho az presprilis.

Teprve po roce, ve sve prvni dovolene, jsem si pronajal auto a vydal
se s manzelkou na sever, do Adirondack Mountains, kde stale jeste roztro-
sene zije asi dvacet tisíc Indianu kmene Iroquois. Cestou jsme se zasta-
vili v inserovanem Adirondack Museum. Bylo zaujimave, pomohlo mi ucelat
si dobry obrazek o zivote bilych osadniku v teto oblasti za poslednych
sto let. Jenom mne prekvapilo, ze tam nebyla ani jedina zminka o mych
Indianech, jako by tam vubec nikdy neexistovali.

Jeli jsme dale, mijeli jsme campinky kolem jezer s preplnenymi stanovymi a trailerovymi mesty, nakonec se nam podarilo nalezt si taboriste podle naseho vkusu, az na vzdalenem konci adirondack parku, u jezirka jmenem Fisherman's Pond. Delali jsme vylety do okoli, dovolena se zacinala kratit, ale ja jsem dosud zadneho Indiana nezaznamenal. Jen cirou nahodou jsem se dal do reci s tlustym mladikem, který obsluhoval moje auto u benzinove stanice, ptal jsem se ho tez mezi jinym, jak tady ziji Indiani mimo rezervace, a on se mi jakoby rozpacite priznal, ze sam je Indian. Kdyz jsem si ho blize prohledl v jeho teniskach a brcalovych monterkach, uvedomil jsem si ze nemam schopnosti je odlisit nebo lepe ze se jiz vubec neodlisuji od ostatnich pracujicich Americanu a s tim zaverem jsem chtel sve patrani zakoncit.

Ale zase jen jinou nahodou, tesne pred nasim navrãtem do New Yorku, jsem zahledl na krizovatce dvou nefrekventovanych silnic oprselou sipku s napisem "Indianske Museum-Onchiota".

S urcitym vahanim jsme tam odbocili a po urcitych zajizdkach nalezli a co jsme tam uvideli predcilo me nejsmelejsi ocekavani. Predevsim tam nikdo nebyl, musem lezi stranou hlavnich cest a neinseruje. Spravce musea byl sice jen polovicni Indian, po otci byl Ircan; ale pokladal se za Iroquis. Museum spravoval sam s desetiletym indianskym chlapcem. Vetsina musea je v prirode, kazdy objekt je oddelen hustym porostem. Snad proto, ze tam bylo ticho, ze jsem tam chodil sam, manzelka se mezitim bavila se spravcem, který se zive zaujimal o pomery v Cechach, a ze zapadalo slunce, ty opustene zasobarny na stromech, loznice na kulech, tee-pee a totemy prestaly existovat pro mne samy o sobe, ale vyvalaly ve mne jiz davno zapomenutou naladu a vytrzeni, jake jsem nepocitil pred zadnymi umeleckymi dily v nejslavnejsich galeriich. Jinymi slovy, to misto melo ducha, heslo "navrat k prirode" prestal byt na chvili abstraktni pojem a Indiani, tak jak jsem je v duchu znal, dosud ziji.

-mang-

Najnovšie zprávy z činnosti Čs. skaut. odd. v Los Angeles:

Br. Olda F. založil skupinu Explorers, (skauti starší než 15 rokov.) majú naplánované výlety 1x do mesiaca a letný "puťák" na 7 dní do Sierras.

Skupina Old Scoutov sa rozhodla usporiadať skautský kurz pre rodičov, ktorí majú zaujem o spolupracu, pretože je nedostatok skusených vedúcich.

Z redakcie STOPA: Na zaokrytie výdavkov spojených s vydávanim Stopy, finančnú podporu poslali: br. Dr. V. F. 15 Dol. a br. G. B. B. 20 Dol. Vďaka.

...že to nejde dělat tak jako doma!

Tábor je vyvrcholením celoročnej činnosti oddielu, je praktickou zkuškou pre každého účastníka, vystaveného tvrdému tlaku okolností a skutočnej práce. Je zkuškou odvahy, prekonať neočakávané prekážky, vedieť sa podriaďiť, samostatne rozhodovať, prevziať na seba zodpovednosť podľa hesla: "Jeden za všetkých, všetci za jedného."

Odchodom do cudziny a pokračovaním v skautskej práci, boli sme nutení vyševedené a samozrejme požiadavky zredukovať, upraviť a prispôbiť. Zatiaľ čo skautské tábory čs. skaut. odd. v Nemecku v r. 1949 mali ešte ráz skautských táborov u nás doma, skautské tábory čs. odd. v Austrálii v r. 1952-55 ako i letný i zimný tábor čs. odd. v Los Angeles, boli už iné.

Tak ako v Austrálii, tak i v USA, pociťujeme nedostatok zkusených radcov družín. Chýbajú nám predovšetkým chlapci a dievčatá vo veku 16-20 rokov, ktorí by už mali niekoľko ročnú skautskú prax a na ktorých by bolo možno sveriť určitý kus fyzickej i organizačnej práce.

Vedúci odd. ktorý venuje svoju 14 dennú dovolenú na skautský tábor, pokiaľ je ženatý a to je prípad v USA, okráda vlastne svoju rodinu o zaslúženú rodinnú dovolenú. I keď na tábore sú obidvaja rodičia a deti, tak ako tomu bolo v Californii, nemôžu sa rodine individuálne venovať nie len z výchovných dôvodov, ale i pre naprostý nedostatok času.

Tak mnohokrát praktikované riešenie, striedanie rodičov, bývalých to skautov, čo vedúcimi tábora, není veľmi žiaduce. Poruší sa tým jednoduchosť vedenia, programu, i výchovného a psychologického vlivu a pôsobenia na deti. A predsa toto bolo jediné riešenie, ku ktorému sa rozhodlo vedenie čs. skaut. odd. v Los Angeles, aby sa mohol uskutočniť plánovaný 4 týždňový letný tábor.

Tu je najlepšie vidieť, že teória a prax z domu, sa nedá úplne aplikovať na skautovanie v cudzine, alebo ako mi to povedal br. Luboš, vedúci čs. skaut. odd. v Los Angeles: "Vzpomínam, kedyž jsme tak drávali peří v Leopoldově, mnoho jsme mluvili o skautingu mezi námi skauty. A právě jeden z našich velkých vůdců a filozofů našeho hnutí, nás upozorňoval na to, že v našem hnutí praktická stránka předbíhá teorii. V podstatě by to mělo být obráceně, teorie určovat praxi. Mnoho jsem o tom přemýšlel když jsem začínal znovu v Californii. Zjistil jsem, že to nejde dělat tak jako doma."

Matky Skautu

Byla to opravdu krasna myslenska, ze v dobe jarni, uprostred mesice kvetna oslavovan jest svatek vsech svatku - " Svatek Matek ".
Vzdyt nase maminky zajiste plnou merou zaslouzi si tohoto uznani.

Davno, davno jiz tomu, co jsem posledne se dival do te mile mirne tvare, co jsem zulibal to blede lice, plne vrasku, nahlizel do modreho oka, v nemz se jevilo tolik dobroty a lasky; davno tomu, co mne posledne zehnalys stare její ruce ! - Neni vice dobre maminky ! Davno jiz odpociva v chladne zemi!

Mne ale maminka neumrela!- Obraz její odtisknut v dusi me s veskerou svoji barvitosti, a dokud zdrava zustane, dotud bude zit v ni!

V celem zivote a v celem svete nenajdeme lepsiho pritele a vetsiho dobrodince nezli jest nam maminka! Bez matky neni zivota, neni krasy a neni radosti.

Bedrich

Slys , Maminko !

Slys, maminko, moje stesky,
nikdo nema mne zde rad,
Nevim, co je mit se hezky,
smutek muj je kamarad !

Slys, maminko, v dalce kdesi,
po Tobe jak tesknim dnem.
Plac odhani vsechny plesy,
minulost jest pouhym snem !

Slys, maminko, dnesni dobou
jmenem Tvym jak chvi se svet.
Lasku vecnou srdci obou
nenahradi zadny kvet !

Slys, maminko, dnesni dobou
ktera k Tobe doleti:
Me srdce se ve Tve poji
snad po svechna století !

Slys, maminko, co zde pise
nitra meho bolny hlas :
Ve vzpominkach dal a vyse
za Tebou se pustim zas !

A. Machek

Osud nam vzal vsechno, ale lasku, ryzi, cistou,
lasku schopnou obeti, jakou znaji jen maminky -
nam vziti nemohli, nebot prava laska jest silnejsi
nez smrt.....

Bedrich vzpomina na skautske maminky !